

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200392
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8012200392.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: Ing. D. O., B. X, A., právne zastúpená: JUDr. František Komka, advokát, Hlavná 27, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska ulica č. 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-59/KDI-BCP-2012 zo dňa 26.03.2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/45/2012-28 zo dňa 19.12.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/45/2012-28 zo dňa 19. decembra 2013 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 83,89 Eur na náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia, a to na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Františka Komku, V. X., č. ú. XXX XXX-XXX/XXXX do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Prešove rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) zákona č. 99/1963 Z. z. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.") zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-P-59/KDI-BCP-2012 zo dňa 26.03.2012 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 240,62 Eur.

Preskúmaným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok") rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako správnym orgánom

prvého stupňa č. p.: ORPZ-P-49/ODI2-PO-2012 zo dňa 21.02.2012 zmenil tak, že časť textu vo výrokovej časti rozhodnutia - uvedeným konaním Ing. D. O. porušila povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. b) - vypustil a nahradil textom - uvedeným konaním Ing. D. O. porušila povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. a) s tým, že v ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, lebo zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Konštatoval, že bolo povinnosťou správnych orgánov zistiť presne a úplne skutkový stav. Úplnosť zistenia znamená, že boli vykonané všetky šetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu a nie sú ani nepresne interpretované, ani skreslené či už vedome alebo nevedome.

V súvislosti s tým, že sa mal žalobca dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tým, že ako chodec používal ľavý jazdný pruh cesty, a v žalobe aj v priebehu správneho konania namietal, že sa takéhoto konania nedopustil, čo vyplýva aj z výpovedí troch svedkov (E. K., Mgr. F. L. a E. O.), krajský súd zdôraznil, že nie je postačujúce vyjadrenia a tvrdenia žalobcu spochybniť, ale spáchanie skutku je správny orgán povinný žalobcovi preukázať, v opačnom prípade musí konanie o priestupku v zmysle § 76 ods. 1 písm. c) zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zastaviť.

Súd prvého stupňa mal z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalovaného za preukázané, že proti sebe stoja dve odporujúce tvrdenia, a to tvrdenie správneho orgánu vychádzajúce z vyjadrení príslušníkov Policajného zboru, že skutok sa stal, a že ho spáchal žalobca a naopak tvrdenie žalobcu a troch vypočutých svedkov, že skutok tak, ako to uviedli správne orgány sa nestal. Súd zhodnotil, že iba skutočnosť, že objasňujúci orgán je viazaný služobnou prisahou k dodržiavaniu právneho poriadku nepostačuje k záveru, že objasňovanie priestupku bolo vykonané podľa § 58 až § 60 zákona o priestupkoch.

Vyjadril názor, že žalovaný sa nevysporiadal s odvolacou námietkou o tom, že traja vypočutí svedkovia zhodne uviedli, že žalobca a aj oni sa ako chodci pohybovali za sebou v blízkosti ľavej krajnice vozovky a nie v strede ľavého jazdného pruhu. Nevysporiadal sa ani s ďalšou námietkou ohľadom rozporných výpovedí policajtov, keď nadporučník X. P. uviedol, že sa nebude vyjadrovať, všetko je uvedené v zázname. Následne na otázku odpovedal, že žalobca šiel posledný po ľavom jazdnom pruhu a tri osoby išli za krajnicou. Strážmajster F. F. vo výpovedi uviedol, že žalobca išiel po strede ľavého jazdného pruhu za tromi osobami, ktoré išli pred ním vedľa seba.

Ďalej poznamenal, že v konaní nebolo náležite preukázané, že žalobca porušil povinnosť uloženú v § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) tak, ako to konštatoval prvostupňový správny orgán v rozhodnutí. Priestupku sa mal dopustiť tak, že sa nesprával disciplinovane, ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, predovšetkým vlastnú bezpečnosť, lebo po ceste kráčal v tmavej vetrovke, bez reflexných prvkov, v strede ľavého pruhu v smere Prešov - Bardejov. Žalovaný uviedol, že k takému konaniu žalobcu došlo v intraviláne obce a povinnosť chodca vyplývajúca zo zákona o cestnej premávke o použití reflexných prvkov alebo o použití reflexného bezpečnostného odevu sa vzťahuje na zníženú viditeľnosť a mimo obce (§ 52 ods. 3 druhá veta zákona o cestnej premávke). Zároveň konštatoval, že chodec môže použiť takéto prvky na oblečení aj v obci, lebo je v jeho záujme, aby bol riadne označený a čo najlepšie viditeľný pre ostatných účastníkov cestnej premávky.

Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, lebo správny orgán vydal preskúmané rozhodnutie len na základe tvrdení príslušníkov Policajného zboru a vôbec sa nevysporiadal s výpoveďami troch svedkov, ktorí zhodne so žalobcom vypovedali, že išli po ľavej strane po krajnici za sebou. Pochybil, ak výpovede svedkov bez náležitého odôvodnenia vyhodnotil ako účelové, nakoľko išlo o príbuzných a rodinných príslušníkov žalobcu a výpovede príslušníkov Policajného zboru považoval za hodnoverné, tvrdiac, že títo nemali žiaden pomer k veci. Na tomto mieste súd prvého stupňa poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžd/7/2013 zo dňa 26.06.2013, z ktorého vyplýva, že záznamy príslušníkov sú rovnocennými dôkazmi s výpoveďou žalobcu.

Dospel teda k záveru, že správne orgány rozhodli predčasne, na základe neúplného a nepresne zisteného skutkového stavu. Svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili. Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí v zmysle § 47 ods. 3 správneho poriadku uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie. Preto rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Zároveň stanovil, že úlohou správnych orgánov v ďalšom konaní bude presne a úplne zistiť skutkový stav tak, ako to naznačil v rozsudku. Správny orgán musí preukázať, že priestupku sa dopustil žalobca a tieto svoje tvrdenia musí v rozhodnutí aj odôvodniť. V opačnom prípade je povinný konanie zastaviť.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Žalovaný podal v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu odvolanie, a to z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., nakoľko súd prvého stupňa mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Dôvodil, že ako príslušný odvolací správny orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie o priestupku ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v celom rozsahu. Rozhodnutie o priestupku zmenil z dôvodu opravy nesprávnej kvalifikácie konania žalobcu, ku ktorej došlo v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia, uvedená chyba však nemala vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

Po zhodnotení všetkých dôkazov a to každého jednotlivo a všetkých vo vzájomných súvislostiach dospel žalovaný k záveru, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. a) a § 52 ods. 1) zákona o cestnej premávke, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch s tým, že hodnotenie zabezpečených dôkazov uviedol v odôvodnení rozhodnutia. Dodal, že preskúmaním spisového materiálu a dôkazov v ňom zhromaždených nadobudol presvedčenie, že žalobca spáchal daný skutok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia o priestupku.

Žalovaný namietal právny názor uvedený v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Uviedol, že všetky rozhodujúce okolnosti, ktoré podmieňujú vydanie meritórneho rozhodnutia považoval za spoľahlivo zistené. Pri posudzovaní veci vychádzal z predloženého spisového materiálu. Z uvedeného pre žalovaného jednoznačne vyplynulo, že vodič vozidla, vnímal počas jazdy v cestnej premávke takú situáciu, ktorú vyhodnotil ako nebezpečenstvo a práve to bolo dôvodom na použitie zvukového výstražného znamenia. Zdôraznil, že konaním žalobcu nedošlo k ohrozeniu len jeho samotného, ale aj k ohrozeniu ostatných účastníkov cestnej premávky, najmä vodiča vozidla a to npor. P., ktorý v prípade ich vzájomného kontaktu by bol pravdepodobne braný na zodpovednosť, aj napriek tomu, že žalobca ako chodec porušil povinnosť vyplývajúcu zo zákona o cestnej premávke.

Opakovane poukázal na skutočnosť, že použitie zvukového výstražného znamenia nie je sporné a preto aj s poukazom na vyššiu uvedenú úvahu zastával názor, že protiprávne konanie žalobcu bolo spoľahlivo zistené a preukázané.

Nestotožnil sa s právnym názorom súdu o tom, že skutočnosť, že objasňujúci orgán je viazaný služobnou prisahou k dodržiavaniu právneho poriadku nepostačuje, že objasňovanie priestupku bolo vykonané podľa § 58 až § 60 zákona o priestupkoch, pretože v tomto prípade zloženie služobnej prisahy príslušníka Policajného zboru nemá priamy súvis so zistením skutočného stavu veci, nakoľko žalovaný prioritne vychádzal z toho, že účastník cestnej premávky - vodič (v danom prípade príslušník Policajného zboru) vyhodnotil konanie žalobcu ako nebezpečné, teda ako protiprávne. Postavenie vodiča ako príslušníka Policajného zboru sa prejavilo až po zistení protiprávneho konania žalobcu, preto žalovaný jeho postup spočívajúci vo vykonaní služobného zákroku považoval za správny.

Súhlasil, že zo spisového materiálu vyplýva, že proti sebe stoja dve odporujúce tvrdenia a síce tvrdenie správneho orgánu, že skutok sa stal a že ho spáchal žalobca a naopak tvrdenie žalobcu a troch vypočutých svedkov, že skutok, tak ako to uviedli správne orgány sa nestal. Nestotožnil sa však s odôvodnením napadnutého zrušujúceho rozsudku, z ktorého vyplýva, že správne orgány rozhodli predčasne a na základe neúplného a nepresne zisteného stavu veci a ich úlohou v ďalšom konaní bude presne a úplne zistiť skutkový stav veci alebo konanie zastaviť, pretože žalovaný si nevie predstaviť aké ďalšie úkony by mohol vykonať s cieľom odstrániť odporujúce tvrdenia nachádzajúce sa v predložennom spisovom materiáli.

Vyjadril názor, že účastník cestnej premávky, ktorý je sankcionovaný a ktorý sa všemožne snaží zbaviť zodpovednosti za spáchaný priestupok tomu prispôsobí aj svoje vyjadrenia, ktoré nemusia presne opisovať jeho protiprávne konanie, no žalovaný ako nezainteresovaná osoba, bez akéhokoľvek pomeru k veci, alebo sankcionovanému účastníkovi cestnej premávky posúdi a opíše konanie priestupku tak ako ho vnímal, teda bez subjektívnych vplyvov.

Poukázal na skutočnosť, že každé priestupkové konanie, v ktorom ako dôkazný prostriedok absentuje výstup z technického prostriedku a účastník konania si nie je vedomý spáchania priestupku (či už vedome, alebo nevedome) by bol správny orgán povinný tak ako to určuje súd, zastaviť. Z uvedeného mal žalovaný zato, že takýmto postupom by nebolo možné v žiadnom prípade vyvodiť zodpovednosť za spáchanie priestupku a teda daný postup by mal za následok, že ustanovenie § 1 zákona o priestupkoch by bolo neaplikovateľné.

Žalovaný uviedol, že v tomto konaní postupoval v súlade s ustanovením § 3 ods. 4 zákona o správnom konaní a zastavenie konania o priestupku by malo za následok, že priestupok, ktorý bol spoľahlivo zistený a žalobca si je vedomý jeho spáchania zostal riadne neprejednaný.

V prípade, ak by za dostatočne zistený stav veci boli považované iba porušenia pravidiel cestnej premávky, ktoré sú zaznamenané technickým prostriedkom znamenalo by to, že policajt v čase služby, ak zistí spáchanie priestupku, ale o jeho spáchaní nemá záznam (napr. foto, či video), buď nevykoná služobný zákrok, lebo vie, že to v konečnom dôsledku nemá význam, alebo služobný zákrok vykoná a môže čeliť podaniu sťažnosti sa svoju osobu. Takýmto prístupom potom spejeme k tomu, že páchatel priestupku, ktorým ohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky zostane sankciou nepostihnutý.

Vo všeobecnosti žalovaný súhlasil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom súd uviedol, že nepostačuje vyjadrenia a tvrdenia obvineného spochybniť, ale spáchanie skutku je správny orgán povinný obvinenému preukázať, v opačnom prípade musí konanie o priestupku zastaviť, avšak nie v tomto prípade, nakoľko skutočnosťami uvedenými žalobcom a opisom jeho konania, ako aj tvrdením hliadky Policajného zboru považuje skutok zo spáchania ktorého bol žalobca obvinený, za dostatočne preukázaný.

Ďalej sa žalovaný nestotožnil s názorom súdu, že sa nevysporiadal s odvolacou námietkou, že traja svedkovia zhodne uviedli, že žalobca a aj oni sa ako chodci pohybovali za sebou v blízkosti ľavej krajnice vozovky a nie v strede cesty. Žalovaný v tejto súvislosti dal do pozornosti odôvodnenie rozhodnutia o odvolaní, v ktorom sa žalovaný plne stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k

dôveryhodnosti výpovedí svedkov. Ďalej k tomu uviedol, že svedkovia v zápisnici z ústneho pojednávania o priestupku uviedli skutočnosti, ktoré sa odohrali za nimi, z čoho vyplýva, že žalobca vo svojej výpovedi uviedol skutočnosti, o ktorých by v prípade, ak by sa pohyboval po krajnici nemal mať vedomosť a síce, ak by sa pohyboval po krajnici a mimo jazdnej dráhy vozidiel (v ľavom jazdnom pruhu) nemal dôvod sledovať situáciu v cestnej premávke odohrávajúcu sa za ním. Dodal, že výpovede svedkov, vzhľadom na ich vzájomný príbuzenský, či priateľský vzťah so žalobcom nepovažoval a doposiaľ nepovažuje za vierohodné a presvedčivé. K nevysporiadaniu sa s rozpornými tvrdeniami policajtov žalovaný uviedol, že v konaní o priestupku nebolo predmetom skúmania konanie svedkov, a preto sa zamerlal na opis konania žalobcu.

Žalovaný sa ďalej nestotožnil s názorom súdu, že v konaní nebolo náležité preukázané, že žalobca porušil povinnosť uloženú § 3 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke, nakoľko naďalej má zato, že žalobca tým, že porušil povinnosť chodca a počas chôdze používal ľavý jazdný pruh a nie ľavú krajnicu sa nesprával disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky.

Žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietla.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko je potrebné ho považovať za správny a zákonný.

S poukazom na možné spôsoby rozhodnutia súdu v konaní o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa príslušných ustanovení O.s.p. uviedol, že v prejednávanej veci súd rozhodnutie správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p., čo je potrebné považovať za správne, pretože súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, ako aj že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Poznamenal, že správny orgán pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o tieto dôkazy môže oprieť svoje zistenia ohľadne skutku, t. j. či sú pre zistený skutkový stav upotrebitelné. Pri hodnotení dôkazov ide o myšlienkovú činnosť správneho orgánu, v rámci ktorej je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti a napokon hodnota ich pravdivosti. To značí a znamená, že dokazovanie predstavuje aj verifikačný proces, pri ktorom správny orgán zvažuje, ktorý dôkaz je využiteľný a z hľadiska dokazovania významný a ktorý je pre rozhodnutie vo veci bezvýznamný. Správny orgán považuje vykonaný dôkaz za pravdivý, pokiaľ nebol preukázaný opak. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti dochádza správny orgán k záveru, ktoré skutočnosti na základe dôkazov pre rozhodnutie významných a zákonných možno považovať za pravdivé a ktoré pravdivé nie sú. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazu len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch (ZSP č. 46/2007). Ak správny orgán na preukázanie naplnenia skutkovej podstaty prejednávaneho priestupku neodstránil rozpory medzi výpoveďami obvineného z priestupku a jednotlivých svedkov a nevykonan dôkazy na preukázanie ich hodnovernosti, je to dôvod, aby súd rozhodnutie správneho orgánu pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušil (R 38/1997).

Ďalej zdôraznil, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu nie je namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, ani meniť či dopĺňať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.

Žalobca v plnom rozsahu poukázal na písomné dôvody a námietky, ktoré uviedol vo svojej žalobe a na týchto zotrval.

Uviedol, že aj v správnom konaní zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby rozhodnutie štátneho orgánu o vine a treste malo oporu o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nielen o pravdepodobnosť, preto sa výrok o vine môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom stíhania, čo platí tým skôr, keď je vierohodnosť jediného svedka pochybná.

Žalobca namietal spáchanie priestupku ako mu je kladený za vinu. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že ak by boli pravdivé tvrdenia príslušníka Policajného zboru, o výpoveď ktorého správny orgán opieral svoje rozhodnutie, je nesporné, že by bolo za takýchto okolností došlo k zrážke nesprávne sa pohybujúceho chodca v strede vozovky s osobným motorovým vozidlom obiehajúcim neprimeranou a nepovolenou rýchlosťou v obci policajným vozidlom.

Opätovne uviedol, že sa nedopustil žiadneho priestupku v cestnej premávke, o čom svedčí, že za takéto nedôvodné a nepreukázané porušenie bol potrestaný individuálne, ostatní potrestaní neboli, a to i napriek tomu, že sa pohybovali takým istým spôsobom po vozovke pred žalobcom v rade.

Vyjadril súhlas so záverom napadnutého rozsudku, že správny orgán rozhodol na základe nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Poznamenal, že ak správnomu orgánu nebolo zrejmé, aké dôkazy bolo potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu vykonať, mohla to byť aj samotná rekonštrukcia alebo vyšetrovací pokus, ktorým by boli preukazované a zisťované konkrétne okolnosti potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu veci, t. j. vzdialenosti medzi predbiehajúcim policajným vozidlom od pohybujúcich sa chodcov, bolo by možné objektívne zistiť a ustáliť pohyb chodcov, ako aj v ktorej časti vozovky sa chodci v inkriminovanej dobe pohybovali (stred vozovky alebo ľavá krajnica vozovky).

S poukazom na to, že cesta II/545 nemá vybudované chodníky zdôraznil, že je veľmi náročné a zložité posudzovať priestupky chodcov ako účastníkov cestnej premávky z hľadiska ako sa pohybujú, posudzovať ich nesprávnosť a trestať za priestupok v zmysle zákona o cestnej premávke.

Žalobca na záver dodal, že ako vysokoškolsky vzdelaná osoba a rodič nemá v žiadnom prípade záujem dopúšťať sa akéhokoľvek protiprávneho konania, čo i len priestupku, a to v tom smere, aby ohrozoval a hazardoval so svojim životom.

To, že sa mal takéhoto priestupku dopustiť, považuje za krivé obvinenie, nezodpovedajúce objektívnej pravde a skutočnosti a domnieva sa, že celá táto vec bola voči jeho osobe iba neprávom vykonštruovaná, je výsledkom nesprávneho zákroku a postupu polície, o čom svedčí aj ten fakt, že policajti, ktorí mali údajne výjazd na nejaký neodkladný zákrok, sa pohybovali v policajnom vozidle v civilných odevoch, po skončení služby v ten deň, pričom v dôsledku tejto udalosti sa ani na miesto zákroku nedostavili, ale vrátili sa späť do priestorov sídla OO PZ Kapušany, do ktorého sa po určitom čase dostavili všetci štyria chodci z jediného dôvodu, a to domáhať sa ochrany svojich osobných práv a slobôd.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho rozhodnutia

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 3 ods. 2 písm. b) a § 52 ods. 1 zákona o cestnej premávke, ktoré spočívalo v tom, že ako chodec používal ľavý jazdný pruh cesty II/545 v smere chôdze Prešov - Bardejov, pričom išiel v jazdnom pruhu bližšie k stredu vozovky, čím podľa § 137 ods. 1 zákona o cestnej premávke porušil pravidlá cestnej premávky a tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch, pokutu vo výške 60 Eur.

Žalobca dňa 30.12.2011 v čase o 20:34 hod. v obci Kapušany, ako účastník cestnej premávky ako chodec používal ľavý jazdný pruh cesty II/545 v smere chôdze Prešov - Bardejov, pričom išiel v jazdnom pruhu bližšie k stredu vozovky.

Uvedeným konaním sa žalobca nesprával disciplinovane a ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, predovšetkým svoju vlastnú bezpečnosť a tak porušil povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke, kde účastník cestnej premávky je povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojím schopnostiam.

Ďalej uviedol, že žalobca tiež porušil povinnosť ustanovenú v § 52 ods. 1 zákona o cestnej premávke, kde chodec je povinný používať predovšetkým chodník. Po chodníku sa chodí vpravo. Tam kde chodník nie je alebo kde je neschodný, chodí sa po ľavej krajnici; tam kde nie je krajnica alebo kde je krajnica neschodná, chodí sa čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. To platí aj pre chodca, ktorý nesie predmet, ktorým by mohol ohroziť premávku na chodníku alebo krajnici. Týmto konaním porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 137 ods. 1 zákona o cestnej premávke, a tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch, kde priestupku sa dopustí ten kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky žalobca k veci uviedol, že sa vec nestala tak ako bola uvedená, pretože žalobca išiel po ľavej strane oproti vozidlám. Takže šiel po ľavej strane, teda po správnej strane vozovky. Policajné auto ho malo takmer zraziť, pretože cez obec obehovalo bez znamenia o zmene smeru jazdy iné vozidlo, ktoré išlo aspoň 70 km/hod. Náhle pred ním zabrzdili a ohrozili ho. Porušili zákaz vjazdu. Ich jednanie bolo nedôstojné, nechceli sa žalobcovi preukázať.

Uviedol, že po ceste šli jednotlivo za sebou, manžel žalobcu, slečna K., žalobca a pán L..

Na otázku v čom vidí dôvod, že ho zastavili policajti, aj napriek tomu, že plnili iné úlohy a kontrolovali len jeho totožnosť uviedol, že tým, že išli po ceste a keď začali trúbiť tak žalobca zdvihol ruky nakoľko sa zľakol s tým, že nevidel aké auto ide, pretože išlo zozadu. Všimol si, že ide o policajtov, až keď sa auto dostalo pred nich.

Na otázku, či spozoroval, či policajné vozidlo malo počas predchádzania znamenie o zmene smeru jazdy odpovedal, že podľa jeho názoru nie, pretože ak by ho mali, tak by si to bol všimol, nakoľko tam bola tma. Policajti na mieste blokovú pokutu žalobcovi neuložili, s tým že dodal, že ani nemali záujem s ním jednať a odpovedať mu na jeho otázky a neboli ani ochotní sa mu preukázať. Odporučili ho na OO PZ Kapušany, kam sa dostavil spolu s E. K., ale ani tam mu nepovedali o koho išlo a neboli ochotní prijať sťažnosť.

Na otázku na ktorom mieste policajné auto predchádzalo uviedol, že asi 10-15 metrov pred vchodom do areálu s tým, že v obci je plná čiara a policajné auto nemalo zapnuté nijaké výstražné svetlá.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky svedok E. K. uviedol, že sa stretla so žalobcom u neho doma a išli von. Prešli na druhú stranu cesty. Po chvíli okolo nich preletelo vo veľkej rýchlosti nejaké auto, ktoré predchádzalo iné motorové vozidlo, ktoré taktiež ohrozili, pretože pred ním zabrzdili. Občiansky preukaz pýtali len od žalobcu, pretože ho obvinili z toho, že im mal ukázať hanlivé gesto, čo podľa svedka nie je pravda. Navyše ho aj urazili, keď mu povedali, že nie je inteligentný. Správanie policajta bolo nedôstojné. Poznamenal, že teraz sa bežne deje, že ľudia kradnú autá, a teda nevedeli s kým sa rozprávali. V tme vidieť, že štyria ľudia idú a vidieť či niekto niečo ukazuje. Uviedol, že nevie o čo im išlo. Ak by ten vodič predchádzaného vozidla neubrzdil, tak by došlo k nehode. Na OO PZ v Kapušanoch sa pýtali, kde sa tak ponáhľali, tak nám povedali, že sa ponáhľali na

nejaký výjazd, avšak s nami stratili asi trištvrte hodiny. Takéto jednanie policajtov svedok ešte nezažil.

Ďalej uviedol, že je v kamarátskom vzťahu k žalobcovi. Zdôraznil, že v čase keď ich zastavila hliadka Policajného zboru išli po ľavej strane vozovky po krajnici, dokopy 4 ľudia za sebou - E., žalobca, svedok a priateľ svedka.

Na otázku v čom vidí dôvod, že ich zastavili policajti, aj napriek tomu že plnili iné úlohy a kontrolovali len žalobcovu totožnosť uviedol, že nevie, ostal prekvapený, nakoľko nič nerobili, len sa zľakli, pretože po nich trúbili z čoho sa človek aj zľakne.

Na otázku či ich ohrozovalo policajné vozidlo sa vyjadril, že určite ich ohrozovalo, nakoľko neboli zapnuté žiadne majáky, len po nich trúbili. Svedkovi však nebola uložená žiadna pokuta.

Na otázku, či mu bolo povedané zo strany polície, čoho sa dopustili uviedol, že žalobcovi bolo povedané, že ak chce vedieť o koho išlo, nech si to ide zistiť na OO PZ Kapušany. Na OO PZ Kapušany sa vybrali asi po polhodine, najskôr si šli sadnúť a ukludniť sa. Tam s nimi nič nespísali a zdržali sa tam asi hodinu, pričom im povedali, že nič sa riešiť nebude, že nemajú žiadne oznámenie.

Na otázku či sa vie vyjadriť k tomu, či žalobca chcel podať sťažnosť na policajtov poznamenal, že na polícii im povedal policajt, že sa s nimi nebude ani baviť, pretože chceli zistiť čo vlastne zlé spravili. Druhý policajt im povedal, že nič sa nebude riešiť, pretože nie je na základe čoho. Od svedka policajti preukázanie totožnosti nechceli.

Na otázku, či svedok po tejto udalosti niekomu telefonoval povedal, že žalobcov manžel volal svokrovi a povedal mu čo sa stalo.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky svedok Mgr. F. L. uviedol, že počas dňa sa dohodli so žalobcom a jeho manželom, že pôjdu von. Večer sa stretli u nich doma a išli vonku. Prešli na druhú stranu cesty. Po chvíli okolo nich preletelo vo veľkej rýchlosti nejaké auto, ktoré predchádzalo iné motorové vozidlo, ktoré taktiež ohrozili, pretože pred ním zabrzdili. To dané auto išlo rýchlejšie, ako by malo ísť v obci. Policajti zastavili, začali cúvať a cez zákaz vjazdu vošli do areálu. Jeden pán potom začal pýtať doklady od žalobcu, pretože ho obvinili z toho, že im mal ukázať hanlivé gesto, čo nie je pravda. Uviedol, že viacerí z nich dvihli ruky, pretože sa zľakli. Potom žalobcu obvinili z toho, že šiel po strede cesty. Potom začalo neprístojné chovanie zo strany polície, kde žalobcovi povedali, že ho berú na policajnú stanicu. Daný policajt im nechcel ukázať ani odznak ani preukaz. Až na opakovanú výzvu im ukázal svoj služobný preukaz. Chceli si opísať aj značku auta. Potom manžel žalobcu volal otcovi žalobcu o tom, že sa cítili poškodení. Následne policajti odišli.

Na otázku akým smerom a po ktorej časti vozovky išli v čase, keď ich zastavila hliadka Policajného zboru uviedol, že išli po ľavej strane cesty jednotlivo za sebou.

Na otázku, či bola na mieste uložená bloková pokuta poznamenal, že nie a že ani im nepovedali z čoho žalobcu obviňujú.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky svedok E. O. uviedol, že vyšli z domu von. Prešli na druhú stranu cesty. Po chvíli počuli rýchlo idúce červené auto. Toto auto predchádzalo policajné auto, ktoré na nich zatrúbilo a potom zastavilo. Začali cúvať k nim a pri nich už zastavili bez svetiel. Pýtali od žalobcu občiansky preukaz, pretože im ukázal hanlivé gesto. Najprv nevedel či ho má pri sebe. Obaja policajti boli v civile a nechceli sa im preukázať. Obaja sa správali hrubo. Potom si zapísali meno alebo niečo iné. Žalobca od nich chcel vedieť ako sa to bude ďalej riešiť. Zatvorili dvere a odišli. Preukázali sa služobným preukazom, ale nechceli ho vybrať. Nič nebolo vidieť, pretože bola tma. Potom policajti odišli.

Na otázku v akom vzťahu je k žalobcovi uviedol, že ide o jeho manžela.

Na otázku akým spôsobom išli po ceste konkrétne v akom tvare išli odpovedal, že za sebou. Svedok išiel prvý a manželka za ním.

Na otázku v čom vidí dôvod, že ich zastavili policajti, aj napriek tomu že plnili iné úlohy a kontrolovali len žalobcovu totožnosť uviedol, že tomu vôbec nerozumel. Myslel, že zastavujú to auto, ktoré obiehali.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky svedok E. O. na otázku v akom vzťahu je k žalobcovi uviedol, že je jeho otec. Dňa 30.12.2011 v čase o 20:34 hod. na ceste II/545 v blízkosti reštaurácie "Farmer arca", teda na mieste kde sa mal žalobca dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky nebol, pretože bol doma.

Na otázku čo je mu známe o danej inkriminovanej udalosti odpovedal, že asi o 22:30 mu zavolať jeho zať, že majú problém s policajtmi, ktorí chcú zobrať žalobcu na obvodné oddelenie. Uviedol, že má vedomosť o tom, že policajti nesmú chodiť v civile na služobných autách. Taktiež sa im nepredstavili. Žiadny priestupok nevidel, aby sa tam stal.

Na otázku čo mu povedal operačný dôstojník keď volal na linku 158 uviedol, že mu povedal že im ide hneď zavolať a stiahnuť ich. Svedok tam nemienil ísť nič vybavovať.

Dodal, že nemá vedomosť o tom, že by sa niekto na policajtov sťažoval.

Npor. X. P., príslušník Policajného zboru k danej veci uviedol, že sa nebude vyjadrovať, nakoľko všetko čo vie, je v zázname z uvedeného dňa a zakladá sa to na pravde. Uviedol, že nie v žiadnom vzťahu k žalobcovi.

Na otázku akým smerom a po ktorej časti vozovky šiel žalobca v čase keď ho spozoroval dodal, že všetko čo uviedol, je v zázname a k danej veci sa nebude vyjadrovať.

Na otázku akým spôsobom resp. v akom tvare išli odpovedal, že žalobca šiel posledný s tým, že všetky tri osoby išli za krajnicou, ale žalobca išiel po ľavom jazdnom pruhu.

Uviedol, že bol vodičom vozidla, avšak nepamätá si presne na akú vzdialenosť videl chodcov, nakoľko sa to stalo v decembri. Dodal, že mal výjazd v trestnej veci s tým, že prečo počas realizácie služobného zákroku nebol v uniforme je uvedené v priestupku.

Na otázku, či je podľa jeho názoru spísaný záznam v zhode so správou o výsledku objasňovania priestupku odpovedal, že to hodnotí okresný dopravný inšpektorát.

K veci ešte dodal, že nie je v jeho záujme bezdôvodne postihnúť občana, ktorý sa ničoho nedopustil a v žiadnom prípade by si nedovolil vykonávať službu a právomoc ako verejný činiteľ v rozpore so zákonom.

Stržm. F. F., príslušník Policajného zboru, k danej veci uviedol, že sa všetko čo sa v uvedený deň udialo je v zázname a nič viac k tomu dodať nechcel. Uviedol, že žalobcu nepozná resp. videl ho v ten deň prvý krát.

Na otázku akým spôsobom išli po ceste, teda v akom tvare išli a po ktorej časti vozovky sa vyjadril tak, že žalobca išiel za tromi osobami, ktoré išli pred ním vedľa seba a žalobca išiel po strede ľavého jazdného pruhu.

Na otázku či úkon, kam išiel, bol vykonávaný ako neodkladný alebo bežný odpovedal, že išiel ukázať vodičovi, kde je miesto činu. Uviedol, že vozidlo nemalo zapnuté výstražné svetlá. Nevedel odhadnúť presne na akú vzdialenosť videl chodcov.

Opísal moment keď predchádzali iné vozidlo tak, že jeho kolega začal predchádzať iné vozidlo, dal znamenie o zmene smeru jazdy s tým, že počas predchádzania kolega zatrúbil na osobu idúcu po jazdnom pruhu, ktorá ukázala hanlivé gesto a stiahla sa na krajnicu.

Uviedol, že na mieste zastavenia chodcov sa zadržali asi osem minút. Na mieste blokovú pokutu neuložili. V čase keď zastavili chodcov končil službu a išiel so súhlasom nadriadeného na miesto činu.

Na otázku či sa vrátili naspäť na obvodné oddelenie odpovedal, že áno. Tam sa dostavil aj žalobca, kde mu bolo povedané, že bude spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku a predložená na okresný dopravný inšpektorát.

Na otázku či bolo žalobcovi umožnené, keď žiadal služobný preukaz uviedol, že kolega mu preukázal služobný preukaz.

Na otázku či bol riešený ohľadne nejakej sťažnosti odpovedal áno.

K veci dodal, že nie je v jeho záujme bezdôvodne postihnúť občana, ktorý sa ničoho nedopustil a v žiadnom prípade by si nedovoľil vykonávať službu a právomoc ako verejný činiteľ v rozpore so zákonom.

K uvedenému žalobca následne dodal, že to čo uviedli policajti nebolo presne tak ako sa to stalo. Dodal, že v minulosti sa mu ešte nestalo, aby ho zastavili policajti a obvinili z niečoho, čo nespáchal.

Na otázku, či si myslí, že policajti vykonávali svoju činnosť v rozpore so zákonom, alebo zneužili svoju právomoc odpovedal, že nepostupovali správne.

Správny orgán uviedol, že pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z nasledovných dôkazných materiálov - správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, záznam vo veci neosvetleného chodca na vozovke a jeho použitia hanlivého gesta, ostatné písomnosti súvisiace o objasňovaním a prejednávaním priestupku.

Správny orgán výpovede svedkov považoval za účelové nakoľko ide o žalobcových príbuzných a rodinných príslušníkov s tým, že z výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom sú zrejmé rozpory. Námitku žalobcu, že sa priestupku nedopustil považoval správny orgán za účelovú, nakoľko z výpovedí policajtov a spisového materiálu vyplýva skutočnosť, že žalobca šiel po ľavom jazdnom pruhu.

Správny orgán prihliadol na fakt, že žalobca je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 2004 a doposiaľ nemá záznam v karte vodiča o tom že by bol postihnutý za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Dodal, že nemôže pripustiť, aby v jeho rozhodovacej právomoci vznikali v skutkovo obdobných veciach neodôvodnené rozdiely a rozhodoval rozdielne pri obdobných podkladoch rozhodnutia.

Prvostupňový správny orgán vyjadril názor, že príslušníci Policajného zboru by žalobcu bezdôvodne nezastavili, nekontrolovali a následne nevypísali príslušnú správu, pokiaľ by jednoznačne neboli presvedčení, že žalobca dňa 30.12.2011 v čase o 20:34 hod. ako chodec, išiel po ceste II/545, v obci Kapušany, kde bolo zistené, že ako účastník cestnej premávky sa nesprával disciplinovane a ohľaduplne, tak aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky a ako chodec používal na chôdzu ľavý jazdný pruh bližšie k stredu vozovky.

Vzhľadom k tomu, že policajti, ktorý zistili a dokumentovali priestupok nemali žiaden pomer k veci ani k samotnému žalobcovi, správny orgán nemal žiaden dôvod pochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

S poukazom na § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, a § 9 ods. 1 citovaného zákona, dospel správny orgán k tomu, že nemá žiadne pochybnosti o správnosti postupu a pravdivosti tvrdení policajtov OO PZ Kapušany.

Správny orgán prvého stupňa mal teda za preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch a že spisový materiál obsahuje dostatok podkladov, aby mohol správny orgán vo veci rozhodnúť.

Správny orgán mal za to, že uložená sankcia je primeraná k spáchanému skutku a že v budúcnosti bude na žalobcu pôsobiť dostatočne preventívne a výchovne, aby sa obdobného skutku v budúcnosti nedopustil, resp. aby ho odvrátil od protiprávneho konania. Správny orgán pri ukladaní sankcií prihliadol na závažnosť priestupku, a to, že sa nejedná o porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom, taktiež na spôsob spáchania a následky a to, že išlo nielen o porušovací následok, ale o ohrozovací následok, kde došlo bezprostredne k ohrozeniu žalobcu ako chodca, pretože na chôdzu použil ľavý jazdný pruh bližšie k stredu vozovky. Správny orgán prihliadol na okolnosti priestupku a to, že v mieste kde došlo k priestupku sa nenachádza chodník, čo však neodôvodňuje použitie ľavého jazdného pruhu, bližšie k stredu vozovky na chodenie, pričom ostatné osoby, ktoré išli spolu so žalobcom išli po ľavej krajnici. Pri ukladaní sankcie za priestupok bolo prihliadnuté na osobu žalobcu a to, že doposiaľ nemá záznamy v karte vodiča o tom, že bol postihnutý za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čo správny orgán považuje za poľahčujúcu okolnosť.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 26.03.2012 zmenil časť textu výrokovej časti rozhodnutia, pričom zmena sa týkala len paragrafovaného znenia žalobcom porušenej povinnosti ako oprava chyby a v ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný uviedol, že na ústnom pojednávaní o priestupku prvostupňový správny orgán doplnil spisový materiál o navrhnuté dôkazy, ktorými boli vypočutie svedkov a príslušníkov Policajného zboru, čím vykonal navrhnuté dôkazy žalobcu, ktorý bol prítomný na ústnom pojednávaní pri vypočúvaní svedkov a aktívne sa do vypočúvania zapájali, teda kládol svedkom a príslušníkom Policajného zboru otázky s cieľom odstrániť existujúce rozpory v predložennom spisovom materiáli. Vzhľadom k uvedenému žalovaný zastával názor, že žalobca nepovažoval za potrebné ďalšie dokazovanie, a to aj napriek vyjadreniu jeho nesúhlasu s tvrdeniami príslušníkov Policajného zboru.

Žalovaný mal za to, že dokazovanie spáchania priestupku bolo dostatočné pre vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci. Námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení vydaného rozhodnutia považoval za subjektívny názor. Zároveň uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je aj s poukazom na doplnené dokazovanie postačujúce. Mal za to, že žalobca sa skutku dopustil tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Poznamenal, že prvostupňový správny orgán sa zaoberal posúdením vierohodnosti výpovede navrhnutých svedkov v porovnaní so svedeckou výpoveďou príslušníkov Policajného zboru. Stotožnil sa s názorom prvostupňového správneho orgánu o výpovednej hodnote svedeckej výpovede príslušníkov Policajného zboru. Mal za to, že je možné s určitosťou vylúčiť akýkoľvek vzájomný vzťah medzi príslušníkmi Policajného zboru a žalobcom. Dodal, že nemal dôvod pochybovať o správnosti myšlienkového vnímania policajtov, ktorým obaja zhodne dospeli k záveru, že žalobca sa porušením zákonnej povinnosti dopustil protiprávneho konania napriek tomu, že spáchanie priestupku nebolo zadokumentované žiadnym technickým prostriedkom.

Žalovaný uviedol, že zastáva názor, že žalobca sa dňa 30.12.2012 nesprával ako účastník cestnej premávky disciplinovane a ohľaduplne voči ostatným účastníkom cestnej premávky. Taktiež mal za to, že vodič motorového vozidla bol oprávnený použiť výstražné znamenie v obci na odvrátenie hroziace nebezpečenstva.

Žalovaný súhlasil s odôvodnením prvostupňového správneho orgánu aj v časti, kde hodnotí prípadný protiprávny postup hliadky Policajného zboru. Dodal, že v prípade úmyselného uvedenia nesprávnych, neúplných, resp. zavádzajúcich skutočností do správy o výsledku objasňovania priestupku, by sa policajti týmto konaním vystavili neporovnateľne väčšiemu riziku trestného stíhania, ako by bolo zistenie priestupku a objasnenie jeho páchatela. Službukonajúci policajti v prípade, ak by skutočne neboli presvedčení o protiprávnom konaní žalobcu by nemali žiaden zákonný, ani iný dôvod vykonať služobný zákrok a tým bezprostredne zasahovať do základných práv a slobôd osoby.

Zdôraznil, že policajt vykonávajúci objasňovanie priestupku nesmie pripustiť, aby v štádiu objasňovania, pod vplyvom oznámenia o možnej sťažnosti voči jeho postupu, resp. voči jeho osobe bol jeho objasňujúci postup ovplyvnený do takej miery, že to mohlo zmeniť právnu kvalifikáciu protiprávneho konania podozrivého z jeho spáchania. Policajt, či už vykonávajúci objasňovanie, alebo prejednávane priestupku považuje podanie sťažnosti smerujúcej voči jeho osobe ako zákonnú možnosť občana, ktorú občanovi nemožno uprieť, ani žiadnym spôsobom ho o túto možnosť pripraviť.

Žalovaný nezistil rozpory, pre ktoré by bolo potrebné vyhodnotiť svedeckú hodnotu policajtov ako nepresvedčivú a nepravdepodobnú. K svedeckým výpovediam navrhnutých svedkov uviedol, že žalobcom navrhnutí svedkovia sú jeho príbuzní, resp. známy, preto je objektivita ich svedeckej výpovede vzájomnými vzťahmi ovplyvnená a spochybniteľná.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.10.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 1 zákona o cestnej premávke, tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o cestnej premávke, cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie

užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií (ďalej len "cesta") vodičmi vozidiel a chodcami.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o cestnej premávke, chodec je povinný používať predovšetkým chodník. Po chodníku sa chodí vpravo. Tam, kde chodník nie je alebo kde je neschodný, chodí sa po ľavej krajnici; tam, kde nie je krajnica alebo kde je krajnica neschodná, chodí sa čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. To platí aj pre chodca, ktorý nesie predmet, ktorým by mohol ohroziť premávku na chodníku alebo na krajnici.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o cestnej premávke, chodci smú ísť po krajnici alebo po okraji vozovky najviac dvaja vedľa seba, ak tým najmä za zníženej viditeľnosti alebo za zvýšenej premávky neohrozia alebo neobmedzia cestnú premávku; to neplatí pre osoby, ktoré sa pohybujú po krajnici alebo po okraji vozovky na lyžiach, korčuliach alebo na obdobnom športovom vybavení, ktoré sa môžu pohybovať len v rade za sebou. Za zníženej viditeľnosti musí mať chodec idúci po krajnici alebo po okraji vozovky na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky alebo oblečený reflexný bezpečnostný odev.

Podľa § 137 ods. 1 zákona o cestnej premávke, porušenie povinností ustanovených týmto zákonom sa považuje za porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-P-59/KDI-BCP-2012 zo dňa 26.03.2012 a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. p.: ORPZ-P-49/ODI2-PO-2012 zo dňa 21.02.2012 tak, že časť textu vo výrokovej časti rozhodnutia: „...Uvedeným konaním Ing. D. O. porušila povinnosť ustanovenú v §3 ods. 2 písm. b)...“ vypustil a nahradil textom: „... Uvedeným konaním Ing. D. O. porušila povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. a)...“ s tým, že v ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 60 Eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 3 ods. 2 písm. b) a § 52 ods. 1 zákona o cestnej premávke, ktoré spočívalo v tom, že žalobca ako účastník cestnej premávky ako chodec používal ľavý jazdný pruh cesty II/545 v smere chôdze Prešov - Bardejov, pričom šiel v jazdnom pruhu bližšie k stredu vozovky, čím porušil pravidlá cestnej premávky a tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či bolo povinnosťou konajúceho priestupkového orgánu pri rozhodovaní o spáchanom priestupku preskúmať okolnosti, na základe ktorých bola žalobcovi uložená pokuta. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Súčasne Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom. Nie je teda úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí,

teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Následne v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd Slovenskej republiky vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

Odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, dopĺňa tieto dôvody.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že orgán objasňujúce priestupok, ako aj žalovaný vo veci rozhodli na podklade skutkového stavu veci, ktorý nebol dostatočne zistený, a z ktorého jednoznačne nevyplyva, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch.

Odvolací súd vyhodnotil námietky žalovaného ako nedôvodné. Na rozdiel od žalovaného, odvolací súd po preskúmaní pripojených spisov dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného nebolo vydané na podklade spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci predovšetkým s poukazom na rozporné tvrdenia príslušníkov Policajného zboru na jednej strane a žalobcu a troch svedkov na strane druhej s tým, že žalovaný vychádzal z tvrdení príslušníkov Policajného zboru, ktorým pripísal väčšiu váhu ako výpovedi žalobcu či svedkov z dôvodov vyplývajúcich z postavenia policajta a z dôvodu príbuzenských resp. priateľských vzťahov medzi žalobcom a svedkami.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tvrdenia resp. výpovede príslušníkov Policajného zboru a žalobkyne, prípadne svedkov sú rovnocennými dôkazmi, a preto, ak správny orgán na základe vykonaných dôkazov nebol schopný spáchanie priestupku žalobcom preukázať, bol povinný vykonať ďalšie úkony s cieľom odstrániť rozpor medzi tvrdeniami a zistiť tak presne a úplne skutkový stav veci alebo konanie o priestupku zastaviť. V súlade s § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch je správny orgán povinný spáchanie priestupku preukázať, z čoho vyplýva, že na rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil priestupku nepostačuje iba spochybnenie jeho výpovede.

Je nepochybné, že správny orgán má v konaní postupovať tak, aby zistil skutkový stav čo najúplnejšie a tak, aby o ňom nebol dôvodné pochybnosti. I keď tvrdenia príslušníkov hliadky PZ majú značnú vypovedaciu hodnotu (už aj s poukazom na skutočnosť, že policajti dokumentujúci priestupok nemajú na veci a jej výsledku žiadny záujem a vykonávajú len svoju služobnú povinnosť, pri ktorej sú viazaní prisahou a sú povinní dbať, aby prípadný zásah do práv a slobôd osôb, ktorým by v súvislosti s ich činnosťou mohla vzniknúť ujma a neprekročili mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu sledovaného služobným zákrokom alebo výkonom), jeho existencia neznamena, že v prípade spochybnenia iným dôkazom alebo dôkazmi, by správny orgán mal rezignovať na získanie akýchkoľvek iných dôkazov, ktorých vykonanie by sa vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci javili byť vhodné a ktoré si môže pri vynaložení primeraného úsilia zaobstaráť.

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci teda existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o

jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade je konštatovanie zodpovednosti žalobkyne za konanie vykazujúce znaky priestupku nepresvedčivé a predčasné.

V prípade, že sa správnym orgánom nepodari preukázať spáchanie skutku žalobkyňou tak, aby ďalšie pochybnosti o jeho priebehu nepretrvávali, bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch.

Na základe uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovaného a stanoviska žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho úspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania priznal vo výške 83,89 Eur, za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) 61,87 Eur, režijný paušál 8,04 Eur a 13,98 Eur DPH. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.